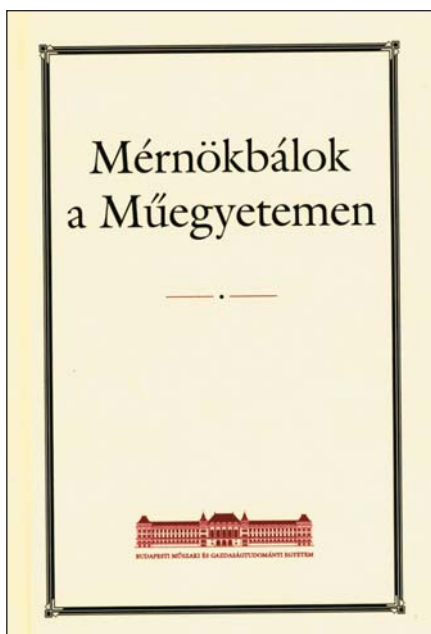


Erdészbál Visegrádon



Manapság, amikor „áll a bál” a világon, az országban, becsődölt bankok, utcára került milliók, természeti katasztrófák közepette kínlódik az emberiség, bizony jólesik olykor-olykor megállni, ha csak egy-két tánc erejéig, és elfeledkezni mindenről, különösen farsang idusán. A gondokat, bajokat kívánták feledtetni a szervezők, Kertész József, Kiss Balázs és feleségeik Visegrádon. Az elmúlt évekhez viszonyítva jóval kevesebben voltunk, ami mutatja, hogy a fent említett gondok már a magánéletünkre is kihatnak. De hát a bál az bál, oda az megy, aki mulatni, beszélgetni, kikapcsolódni akar. Schmotzer András alelnök néhány mulatságos gondolattal nyitotta meg a rendezvényt, melyhez az alaphangulatot a belépőnek kínált koktél és a dunabogdányi zenekar adta meg. Azután folyt minden a maga rendjén, a tánc-



Pedroni Emma Anna művészettörténész miniatűr kiadványa, benne hajdan volt bálokról, 1829-es táncrendről és díszes kítűzőről



tek asztalukhoz a nyertesek. Volt közöttük muflonkilövés, vadászházi kétjé-
szakás vendéglátás, fürdőjegy, éves előfizetés az Erdészeti Lapokra, számtalan könyv, dísztal és valódi, hamisítatlan, aransárga mézzel teli üveg. E sorok írója nem volt egyedül a sorolás végén azzal, hogy egyetlen szelvényét sem húzták ki. De mégis azt kell mondanom, hogy már a belépéskor megütöttem a főnyereményt, amikor Soltról Szűcs Imrécék kezembe nyomták Kiss Csaba alias Balhész Charley „Vocem prego hármaskönyv” című, majd 1200 oldalas munkáját. A vaskos kötetet másnap átlapozva, itt-ott beleolvasva, önkényesen értelmezve a



parketten nagy volt sürgés-forgás, a kecskeméti összeszokott asztaltársaság nem tagadta meg önmagát, hiszen látszott rajtuk, hogy messzemenően kihasználják a farsang nyújtotta bálozási lehetőségeket. Az est fénypontja kétségtelenül a Pilisi Parkerdő Gazdaságnál hajdan turistautakat söprögető és egyéb közjóléti létesítményeken szorgoskodó Berecz András Kossuthdíjas mesemondó volt. Nagy szeretettel emlékezett Körmeny János erdőszere, akinél nemcsak ő, hanem egykor vezető színészek emelgették a borospoharat. Jó választás volt. Aztán következett az elmaradhatatlan tombola, melyen komoly nyereményeket vihet-



„hármaskönyv” címválasztást (szakmaszeretet, hazaszeretet, elhivatottság), meg kell mondjam, szégyellem, hogy eddig nem olvastam, annak ellenére, hogy a kiadás előtt a EL-ben ismertettük a megjelentetés szándékát. Ragyogó stílus, féktelen humor, őszinte aggodás, olykor indokolt keserűség, melyekből végül is levonhatjuk azt a szomorú tanulságot, hogy bizony „komoly pohár ügyekben” bőségesen van mit pótolnia az erdőstársadalomnak. S mielőtt még e kijelentésemért megszólnának, kérem, figyelmesen olvassák el Balhész Charley tanulságos gyűjteményét.

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

